

Με τον Παύλο Σιδηρόπουλο ήμασταν φίλοι και συγκάτοικοι το 1970 στην Θεσσαλονίκη, φοιτητές στο Μαθηματικό τμήμα. Ήταν ένας γλυκός ``κακομαθημένος" έφηβος. Το όνειρό του ήταν να γίνει συγγραφέας. Είχε διαλέξει και ψευδώνυμο: Παύλος Αστέρης. Εκείνη την εποχή του άρεσαν τα drums και κάναμε ντουέτο στο σπίτι. Εγώ κιθάρα και αυτός τύμπανα σε μία πάνινη πολυθρόνα με κουτάλια και μπαγκέτες. Παιζαμε χαρούμενα και κάναμε ατέλειωτη πλάκα και αταξίες. Θυμάμαι μία βόλτα με τις κοπέλες μας, που είχαν έλθει από την Αθήνα και τη Ρένα να λέει στη δικιά μου: ``Ρούλα μου, αυτός ο Παύλος με τσιμπάει στο δρόμο σα μάγκας". Ακριβώς αυτό που τραγούδησε στον ``Μπάμπη το Φλου".

``Τσιμπολογούσε τις ξανθές". Αργότερα στην Αθήνα τον έβλεπα στη χάση και στη φέξη.

Τον θυμάμαι στη συναυλία του James Brown στο Παλλάς να πάλλεται στην ένταση και το ρυθμό της μπάντας. Άλλη μία φορά στα καμαρίνια του Μετρό να μου λέει πως όπου να 'ναι ``καθαρίζει"...

Ο Παύλος ήταν ένας βιωματικός τύπος όπως πρέπει να είναι ο καλλιτέχνης μόνο που η χημεία που διάλεξε να παλέψει μαζί της, δεν σηκώνει αστεία και έτσι έφυγε νωρίς... αφήνοντας τα τραγούδια του πίσω για παρηγοριά.

*Τον θυμάμαι πάντα με αγάπη.
Βαγγέλης Γερμανός*

Ο ΚΛΕΨΑΣ ΤΟΥ ΚΛΕΨΑΝΤΟΣ

Λένε πως δεν υπάρχει τίποτα ωραιότερο από το να'σαι νέος, υγιής, ξέγνοιαστος και να'ναι καλοκαίρι.

Τον Αύγουστο του '77, η ξαδέρφη μου κι εγώ παραθερίζαμε στα Νέα Στείρα οικογενειακώς. Η παραλία της Κεφάλας ήτανε ένα μικρό ψαροχώρι τριγυρισμένο από περιβόλια, μπαξέδες και κήπους, ηλιοτρόπια, καλαμποκιές αμπελοφάσουλα αχλαδιές κι άλλα οπωροφόρα, τριγυρίζανε μια μεγάλη αμμουδιά που είχε πίσω της τα σπίτια που φιλοξενούσαν τους παραθεριστές. Όπως ήταν φυσικό, όλοι γνωριζόμασταν μεταξύ μας κι έτσι εμείς τα μικρότερα παιδιά απολαμβάναμε τα προνόμια μιας ασφαλούς και ειρηνικής ελευθερίας. Παιχνίδια, μπάνιο, μουσικές, εξερευνήσεις και καθημερινές περιπέτειες. Η εφηβεία πλησίαζε, αλλά δεν είχε φτάσει ακόμα....

Εκείνο το απόγευμα, μετά το πολύωρο μπάνιο στη θάλασσα, πετύχαμε στο περιβόλι του τοπικού μανάβη μια συκιά φορτωμένη ώριμα σύκα.

Σκαρφαλώσαμε κι οι δύο προσεκτικά στο δέντρο κι αφού απλώσαμε τις πετσέτες μας καταγής αρχίσαμε να μαζεύουμε τα «βασιλικά» γρήγορα-γρήγορα μη μας πάρει κανένα μάτι. Ξαφνικά, κι ενώ τρώγαμε τα «κλεμμένα λάφυρά μας», ακούστηκε μια άγνωστη αντρική φωνή με ύφος άγριο και περιπαικτικό να φωνάζει: «τις κλέπτει οπώρας!».

Το ότι δεν τσακιστήκαμε από το φόβο μας είναι στ' αλήθεια θαύμα. Πάντως δεν ήταν ο μανάβης αλλά ο Παύλος μ' ένα φίλο του (Φίλιππος Φέξης), που'χανε σκάσει στα γέλια απ' το καψόνι που μας έκαναν και μας χαζεύανε ενώ προσπαθούσαμε κατακόκκινες από ντροπή να κατέβουμε από το δέντρο. Τη στιγμή όμως που μαζεύαμε τις πετσέτες μας γεμάτες σύκα ακούμε τις πραγματικές αγριοφωνάρες του Μασταλούδη του μανάβη που είχε φτάσει καβάλα στο ζαλισμένο γαϊδαρό του, με τη μαγκούρα τα καλάθια και τη ζυγαριά του να

κρέμονται στα καπούλια του ζώου σ' ένα άκρως απειλητικό σχήμα. «Ρε παλιόπαιδα, τι κάνετε εκεί; Τίνος κερατά είσαστε; Κλέφτρες ντροπή σας!!!». Πετιέται τότε ο Παύλος: «δικιές μου είναι» του λέει και βάζει το χέρι του στην τσέπη, βγάζει κάτι ψιλά, του τα βάζει στο χέρι και του λέει και δυό κουβέντες της ειρήνης και κλείνοντάς μας το μάτι περιπαικτικά, αγριωπός μας λέει: «δρόμο τώρα εσείς.....δρόμο.....». Είχαμε ξεκινήσει την ώρα που ο μανάβης είχε φύγει μουρμουρίζοντας, όταν τον ξανακούσαμε να λέει: «ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΑ ΣΥΚΑ ΠΟΥ ΞΕΧΑΣΑΤΕ ΚΑΤΑΣΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΟΡΙΑ!!».

Η Έρη γυρίζει και μου λέει: «Ο ΚΛΕΨΑΣ ΤΟΥ ΚΛΕΨΑΝΤΟΣ, ΔΗΛΑΔΗ ΠΑΝΕ ΤΑ ΣΥΚΑ ΜΟΥ».

Ναι βρε Έρη, όμως εκείνος πλήρωσε κιόλας, της λέω και της δείχνω τα δικά μου.

Δεν ξέρω αν, όπως έλεγε η κυρία Τζένη (η μητέρα του), τα Στείρα ήταν ο παράδεισος, ξέρω ότι είχε πολύ φως, ήμασταν νέοι, υγιείς, ξέγνοιαστοι και νιώθαμε πρίγκιπες με πέντε σύκα και λίγα ψιλά.

Μαρία Αριστοπούλου

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μια αληθινή ιστορία που δίνει την εικόνα του σπιτιού μας.

Ένα μεσημέρι, γύρω στη μία η ώρα, χτύπησε το κουδούνι στο σπίτι και πήγε να ανοίξει η θεία η Παρασκευή. Ρωτάω ποιος είναι και μου απαντάει, «δεν ξέρω, είναι ένας νεαρός». Πηγαίνω κι εγώ στην εξώπορτα για να συνεννοηθώ και μόλις με βλέπει ο νεαρός με ρωτάει: «συγγνώμη εδώ είναι το σπίτι του Παύλου;» Του απαντάω ναι και συνεχίζει: «δε με γνωρίζετε, πεινάω και μου είπαν στη Φωκίωνος Νέγρη που βρισκόμουν, να πάω στο σπίτι του Παύλου να τον βρω κι εκεί θα μου δώσουν να φάω». Η μητέρα μας καθηλωμένη όπως ήταν σε μια πολυθρόνα, φωνάζει από το σαλόνι που πάντα καθόταν: «Παρασκευούλα βάλε του παιδιού να φάει».

Στο σπίτι εκείνη την ώρα βρισκόταν και η ξαδέρφη μας η Νουνού που είχε έρθει να μας επισκεφτεί, άκουσε την όλη ιστορία κι επειδή ήξερε και πολλές άλλες παρόμοιες λέει στη μάνα μας γελώντας: «βρε Τζένη γιατί δεν κρεμάς έξω από την πόρτα του σπιτιού μια ταμπέλα που να γράφει

«ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ»; Έτσι για να ξέρουμε που βρισκόμαστε!

Μελίνα Σιδηροπούλου

Όταν γνώρισα πολλούς άλλους συνθέτες, συνειδητοποίησα ότι κανείς δεν αφήνει χώρο στον μουσικό, όχι να κάνει τα δικά του, αλλά για να προσφέρει. Κι όταν πάλι προσφέρει, αυτό ούτε καν αναγνωρίζεται. Ο Παύλος άφηνε όλο τον χώρο στους συνεργάτες του να κάνουν αυτό που θέλουν, τους πίστευε και τους αναδεικνυε. Δεν θα ξεχάσω ένα βράδυ στο Πεδίο του Άρεως που έπαιζε με τους Απρυσάρμοστους και ξεκίνησε το τραγούδι «Απογοήτευση». Είχε παίξει μια πολύ ωραία εισαγωγή με την κιθάρα του ο μακαρίτης Βασίλης Πετρίδης, την ακούει ο Παύλος, κόβει το κομμάτι και λέει: «Προσέξτε αυτή την εισαγωγή του Βασιλάκη! Αξίζει να την ξανακούσετε!»

Νίκος Σπυρόπουλος, μουσικός, μέλος των Σπυριδούλα

Εκτός από τις κινηματογραφικές του εμφανίσεις, (το "Αλδεβαράν" παίχτηκε στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης κι έκανε εντύπωση), ο Παύλος εμφανίστηκε στην τηλεόραση, ως ηθοποιός, στο σήριαλ που σκηνοθέτησα για την ΕΡΤ 1, "Οικογένεια Ζαρντή". Σ'έναν πολύ ωραίο ρόλο...ενός οπιομανούς γαλλοθρεμένου αστού στις αρχές του αιώνα (το μυθιστόρημα είναι του μεγάλου μας αλλά άγνωστου Κώστα Χατζηαργύρη). Σε μία σκηνή μάλιστα του σήριαλ, έπαιζε κιθάρα για να τραγουδήσει η Σωτηρία Λεονάρδου το "Summertime", που της δίδαξε ο Πουλικάκος! Ακόμα, τη μουσική της σειράς, έγραψε ο Σταύρος Λογαρίδης. Αυτά κυρίως για να καταφανεί ο σύνδεσμος που κρατούσε αυτή τη γενιά σε διαρκή επαφή, σαν μία οικογένεια, με τα καλά και τα κακά.

Την ίδια εποχή (1980-1983), την εποχή που ετοιμάζα το "Ρεμπέτικο", το σπίτι της Λεονάρδου στο παλιό Φάληρο, είχε γίνει δημιουργικό στέκι, κι εκεί "ψήθηκε" το "Zorba the Freak", ενώ παράλληλα ο Λογαρίδης με τον Πεντζίκη δοκίμαζαν τα δικά τους ethnic, ενώ ο Καρβέλας (ναι, ο Νίκος Καρβέλας!!!) που έμενε στον πάνω όροφο (πιό πάνω έμενε ο Αναστόπουλος του Ολυμπιακού...) μόλις είχε φτιάξει το δικό του γκρουπάκι (ΤΑΧΙ) κι ετοιμαζόταν για σόλο καριέρα. Ήταν τότε μάλιστα που ερωτεύθηκε την Βίσσυ, που τάχε με τον Κώστα Φασόλα, που ήταν ο Παραγωγός του "Ακρίτα" των Λογαρίδη-Τασούλη, και η ζωή συνεχίζεται κουβάρι. Ακόμα, ανάμεσα στους κολητούς εκείνης της εποχής, είναι η Θέμις Μπαζάκα, ο Θέμος Λεονάρδος (πρώην άντρας της Σωτηρίας και νυν συνθέτης της), Κατερίνα Γώγου, Νικόλας Ασιμος, Κωνσταντίνος Τζούμας, κι αν δε σταματήσω εδώ θα τινάξω τη μνήμη στον αέρα!!!

*Κώστας Φέρρης
19/9/1997*

Ο τελευταίος των Ζορμπάδων, ήταν ο Zorba ``The Freak". Και πριν από μισή δεκαετία, ανέβηκε στο αλογάκι του, φόρεσε το καπελάκι του, είπε στην κοινωνία: ``Καμπό, ξεκαμπό και σου γαμώ το σόι", και μετά γύρισε προς τα μας και είπε: ``See you later alligators!!!, άντε και καλή τύχη μάγκες... εγώ πάω να βρω τη μανούλα μου". Γι' αυτόν ήμουν ο θείος. Ετσι όπως διάλεξε τους φίλους του, διάλεξε και τους ``συγγενείς" του, διάλεξε την ``οικογένειά" του, τα κατάφερε. Και σίγουρα, ο ίδιος διάλεξε και το τελευταίο του ταξίδι. Ο ανηψιός, ήταν ένας ελεύθερος πρίγκιπας, ο τελευταίος και είμαι περήφανος γι' αυτόν.

Παυλάκι μου, οι καιροί εξακολουθούν να είναι δύσκολοι για τους πρίγκιπες.

*Σε φιλώ, ο θείος σου ο Μήτσος.
Και για την αντιγραφή
Δημήτρης Πουλικάκος*

Για μένα αλλά και για τα άλλα παιδιά του γκρουπ, ο Παύλος ήταν ο Φίλος μου και ο Δάσκαλός μου. Στην ουσία αυτός μας έκανε μουσικούς. Είχε το εξαιρετικό χάρισμα να μαγνητίζει πάνω στη σκηνή το κοινό και να γίνεται ένα μ' αυτό. Ήταν αγνός, αυθεντικός και το κενό του είναι τεράστιο αλλά και δυσαναπλήρωτο.

Οδυσσέας Γαλανάκης (Κιθαρίστας στους Απροσάρμοστους)

Με τον Παύλο ζήσαμε μοναδικές στιγμές και εμπειρίες. Όταν είδα πως κάποια στιγμή κολλούσε το πράγμα εδώ, αποφάσισα να φύγω στην Αγγλία αλλά ο Παύλος δεν θέλησε ν' ακολουθήσει. Όταν τον ξανα συνάντησα στα μέσα της δεκαετίας του '80, ήταν λίγο απογοητευμένος και μου λεγε συχνά ότι ``μ' αφήσατε μόνο μου...". Ηθελε να ξαναγράψουμε μαζί και μάλιστα κάναμε μια εμφάνιση μ' ένα εφήμερο σχήμα που τ' ονομάσαμε Εναλλακτική Λύση Νο. 3, αλλά για διάφορους λόγους δεν συνεχίσαμε. Για μένα ο Παύλος ήταν ο πιο γνήσιος και μοναδικός εκπρόσωπος του ελληνικού ροκ στον τρόπο της έκφρασης και της δημιουργίας του.

Παντελής Δεληγιαννίδης

Ο Παύλος ήταν σε όλα του αυθόρμητος. Αυτό που έκανε το ζούσε πάνω στη σκηνή. Ο δίσκος του ``Φλου", μαζί μ' αυτόν του Πουλικάκου ``Μεταφορές ο Μήτσος", τους θεωρώ σαν τα καλύτερα δείγματα του ελληνικού ροκ.

*Δημήτρης Πολύτιμος
(Μουσικός, ιδρυτής των MGC, συνεργάστηκε
σε διάφορα άλμπουμ του Σιδηρόπουλου)*

Ο Παύλος είχε όλα τα χαρίσματα ενός αυθεντικού και δημιουργικού ρόκερ. Τον θυμάμαι πάντα σαν ένα πολύ καλό φίλο γεμάτο ζωή και κέφι για διασκέδαση και πλάκες. Και είναι πολύ κρίμα που έφυγε μ' αυτόν τον τρόπο. Η περίοδος στην οποία δημιουργήσαμε μαζί την Εταιρεία Καλλιτεχνών θα μου μείνει αξέχαστη αφού θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό που σμίξαμε μαζί σ' αυτό το σχήμα. Υπήρχαν συνεχή ``χάπενιγκ" τόσο πάνω στη σκηνή όσο και έξω απ' αυτήν και θεωρώ τότε μεγάλη απώλεια για το χώρο τη διάλυση της μπάντας.

*Θόδωρος Παπαντίνης
(Κιθαρίστας, μέλος της Εταιρείας Καλλιτεχνών)*

Η πρώτη φορά που ήρθα σε επαφή με την έννοια της απώλειας ενός κοντινού προσώπου

ήταν στα δώδεκά μου χρόνια, όταν με πήρε τηλέφωνο μιά συνομήλική μου κοπέλα που είχα γνωρίσει σε κάποια παιδική κατασκήνωση το προηγούμενο καλοκαίρι, για να με πληροφορήσει ότι ένας κοινός μας φίλος, ο Κυριάκος είχε σκοτωθεί σε ατύχημα με μηχανάκι. Η αντίδρασή μου ήταν καθαρά υστερική: αρχικά θεώρησα ότι επρόκειτο για κακόγουστη φάρσα και στη συνέχεια, μπροστά στην επιμονή της, μουρμούρισα κάτι του στιλ: ``καλά, θα το διασταυρώσω" κι έκλεισα το τηλέφωνο αφήνοντάς την εμβρόντητη.

Εικοσιπέντε χρόνια αργότερα, αντέδρασα με παρόμοιο τρόπο όταν η Εύη μου τηλεφώνησε για να μου ανακοινώσει το δυσάρεστο νέο: ο Παύλος πέθανε. Τελικά δυσκολεύομαι να συνηθίσω αυτήν την ιδέα. Όσο πιο συγκεκριμένη προσπαθεί να γίνει, τόσο πιο πολύ την απωθώ στο βάθος του μυαλού μου - κι ακόμη και σήμερα είμαι πρόθυμος να πιστέψω ότι κάπου στην Αθήνα ο Παύλος κάνει πρόβες, δοκιμάζει καινούργια στιχάκια, ``δουλεύει" μια μελωδία και, απλώς, δεν τυχαίνει να συναντηθούμε. Ετσι όπως έχουμε χαθεί και με άλλους φίλους αλλά που και που μαθαίνουμε νέα τους. Δυστυχώς, μια τόσο εύθραυστη φαντασίωση δεν μπορεί να αντέξει στο σφυροκόπημα της ``αντικειμενικής" πραγματικότητας. Ακόμη και οι ``αγνών προθέσεων" αναφορές και αφιερώματα στη μνήμη του Παύλου και του έργου του επαναφέρουν βασανιστικά αυτό που υποσυνείδητα προτιμώ να ξεχνάω: ο Παύλος δεν υπάρχει πλέον και δεν πρόκειται να ξαναγράψει κάποιο τραγούδι. Δε θα επεκταθώ εδώ σε αναφορές γύρω από το χαρακτήρα και τις προσωπικές στιγμές του Παύλου, γιατί θεωρώ ότι μια τέτοια δημόσια έκθεση περιέχει κάποια ποσοστά αδιακρισίας, έστω και αν πρόκειται για επαινούς. Αυτό για το οποίο μπορώ να μιλήσω είναι πολύ πιο συγκεκριμένο και ουσιαστικό. Αφορά το ρόλο που έπαιξε ο Παύλος τόσο στη συνεργασία μας όσο και στα ευρύτερα μουσικά πράγματα. Σχετικά με το πρώτο σκέλος, το πράγμα είναι απλό. Η συνεργασία μας άλλαξε τη ζωή μου. Μέσα από την ηχογράφιση του ``Φλου" έκανα το άλμα από την εφηβία στην μουσική ενηλικίωση. Ολα αυτά που βρίσκονταν μέσα μου σε ομιχλώδη κατάσταση πήραν συγκεκριμένη μορφή και κατεύθυνση και, βέβαια η επιρροή του Παύλου σε όλη αυτήν τη διαδικασία υπήρξε καταλυτική. Θα μπορούσα να πω χιλιάδες πράγματα γύρω από αυτό, αλλά νομίζω ότι αρκεί να σημειώσω ότι απλά και μόνο να σχολιάζεις κιθαριστικά μια φωνή τέτοιων δυνατοτήτων είναι ολόκληρο σχολείο.

Όσον αφορά τώρα την επιρροή που είχε ο Παύλος πάνω σε αυτό που ονομάζουμε rock n' roll σκηνή, τα πράγματα εδώ είναι προφανή. Δεν πρόκειται απλώς για κάποια ``καλά τραγούδια" αλλά για το συμπυκνωμένο ορισμό του τι σημαίνει rock και πώς μπορεί να είναι ΚΑΙ ελληνικό. Αναζητώντας με σχεδόν μυστικιστική προσύλωση το δρόμο της προσωπικής του έκφρασης, άνοιξε γενναϊόδωρα μια πόρτα σε κάτι που αφορούσε και όλους εμάς τους υπόλοιπους. Απέδειξε στην πράξη ότι όλες αυτές οι ετερόκλητες επιρροές που όλοι είχαμε μέσα μας μπορούσαν να μετουσιωθούν σε συγκεκριμένο αποτέλεσμα με περιεχόμενο και αξία. Θα μείνει, λοιπόν, κάτι από τον Παύλο. Όχι μόνο στην σκέψη αυτών που τον γνώρισαν ή αυτών που συγκινήθηκαν από την μουσική του αλλά και σε κάθε νότα που παίζουμε, σε κάθε ηλεκτρική συγχορδία, σε κάθε βρυχηθμό του μπάσου. Και κάθε φορά που θα μαζεύονται οι πιτσιρικάδες στα υπόγεια της μεγαλούπολης και με τις πρώτες νότες θα γίνεται αντιληπτή στην ατμόσφαιρα αυτή η τόσο ασαφής αλλά και τόσο πραγματική περιρρέουσα αίσθηση που η ξενομανία της γενιάς μας ονόμαζε ``Rock 'n' Roll Feeling" τότε θα είναι και αυτός εκεί.

*Βασίλης Σπυρόπουλος
Εψιλον, 10/12/95*

Ο Παύλος είναι ένας άγιος της ελληνικής ροκ σκηνής. Εφυγε πριν ακόμα δει τους σπόρους που είχε φυτέψει και οι οποίοι πιάσαν τελικά. Εφυγε κυνηγημένος, περιθωριοποιημένος αλλά πιστεύω ότι αν υπάρχει πουθενά θα χαίρεται γι' αυτό που συμβαίνει. Γιατί ότι και να συμβαίνει ξεκίνησε από τον Παύλο και από τον Πουλικάκο. Το ``Φλου'' ήταν ένας οριακός δίσκος για όλους μας.

Γιάννης Αγγελακας

Δυστυχώς για όλους μας, ο Παύλος δεν θέλησε ποτέ να κρατήσει ``απόσταση ασφαλείας'' μεταξύ λόγου-μουσικής και προσωπικής ζωής. Ταυτίστηκε σε βαθμό απόλυτο με το ``όνειρο'' των ντραγκς και την ιδέα του ροκ εντ ρολ, με αποτέλεσμα η είδηση του θανάτου να μην είναι ένα σοκ αλλά ένα μούδιασμα.

Συχνά εύχομαι, τώρα που γνωρίζω την λύση, να τα 'χε παρατήσει, να 'χε κουραστεί και σπάσει, να 'ταν τηλεπαρουσιαστής παιχνιδιών ή υπεύθυνος ροκ ρεπερτορίου σε μια πολυεθνική. Τουλάχιστον θα 'ταν ακόμη μαζί μας. Ελπίζω να 'ναι στον παράδεισο γιατί μου φαίνεται ότι έφαγε τη ζωή του στην κόλαση.

Θανάσης Αντωνίου

(Δημοσιογράφος του φάνζιν Σκιές Του Β-23)

Ένας ξανθός άγγελος με λαμπερά γαλάζια μάτια που σε κοιτάζαν κατάματα: ο Παύλος. Εγώ, η φιλόλογος θεία του, «έπρεπε» να τον βοηθήσω παραμονή εξετάσεων στα αρχαία Ελληνικά, τη μέρα που μόλις είχε αγοράσει το βιβλίο του! Θυμάμαι την παραμονή που θα έδιδε Κύρου Ανάβαση με το βιβλίο φυσικά ολοκαίνουριο. Εγώ σε πανικό, αυτός ήρεμος. Το κείμενο το έβλεπε για πρώτη φορά. Τον βάζω να διαβάσει ένα μεγάλο απόσπασμα και να μου πει τι κατάλαβε. Με παρακαλεί να του πω τη σημασία κάποιων λέξεων και βγάζει σχεδόν τέλεια τη μετάφραση, προς μεγάλη μου έκπληξη και θαυμασμό φυσικά.

Πάντα το πάθος του ήταν η μουσική, ταλέντο που σίγουρα είχε κληρονομήσει από τον ερασιτέχνη μουσικό παππού του Ραδάμανθου. Ο Ραδάμανθους Αλεξίου από τη μεγάλη κρητική οικογένεια διανοουμένων των Αλεξίου, ήταν τοπογράφος μηχανικός, σε δημόσια έργα, βιολιστής και συνθέτης κρητικών μοτιβών.

Όταν ρωτούσα τη μητέρα του Παύλου αν ο γιός της τραγουδάει ωραία, απαντούσε με το γνωστό χιούμορ της σε άπταιστη Κρητική προφορά: «σα ντο γάιδαρο» μια ιδιόμορφη αντίληψη της Τζένης για τη ροκ μουσική; Όχι, μάλλον διάθεση για πλάκα!

Αρρωστη από πολύ νέα, καθηλωμένη σχεδόν σε κάποια καρέκλα, η μητέρα του, γεμάτη δυναμισμό και κέφι για τη ζωή, έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στη ζωή του Παύλου και έμμεσα στο έργο του.

Παύλο μου, είσαι από τα παιδιά που δεν μπορεί κανείς εύκολα να ξεχάσει. Σε βλέπω να με κοιτάζεις με τα φωτεινά γαλάζια σου μάτια και ακούω να μου τραγουδάς με τον αισθαντικό δικό σου τρόπο τα τόσο ξεχωριστά τραγούδια σου.

Νίκη Ζαχαρίου

(φιλόλογος καθηγήτρια στη σχολή Μωραΐτη)

Ο Παύλος δεν μας επέτρεψε ούτε μια φορά να πιστέψουμε ότι μας πουλάει ``φύκια για μεταξωτές κορδέλες'', ούτε επέτρεψε στην τέχνη του να εξαργυρωθεί για τριάκοντα αργύρια παρ' ότι η ανάγκη του τα χρειαζόταν συχνά. Κι όταν μπορεί να διαφυλάσσει την τέχνη του από τις ανάγκες του, από την καθημερινότητα, από τη φθορά του χρόνου, όταν μπορεί να ζει όπως περιγράφει στα επικίνδυνα τραγούδια του, τότε αξίζει την τιμή μας και την αγάπη μας για πάντα.

Μάκης Μηλάτος
(Δημοσιογράφος)